

NYA VISOR

från Svenska Visförlaget, adress: Tomtebodan.

N:r 129.

Pris 15 öre.

INNEHÅLL:

"Oceanklyvaren"

TITANIC'S UNDERGÅNG.

Den var världens störste ångare,
och sjönk på 3,400 meters djup med 869 passagerare
och 780 man af besättningen. Övriga 741 räddades,
däribland den oförlätlige direktör Ismay,
som steg i första räddningsbåten.

Eftertryck af Titanic's-visan förbjudes.

Den gröna björken vid insjöns strand.

Sjuka och homöopater.

Eftertryck af homöopat-visan förbjudes.

"Oceanklyvaren" Titanics undergång.

Den var världens störste ångare,

och sjönk på 3,400 meters djup med 869 passagerare och 780 man av besättningen. Övriga 741 räddades, däribland den oförlåtliga direktör Ismay, som steg i första räddningsbåten.

Melodi: »Den gröna björken
Vid insjöns strand».

*En sorglig händelse timat har
Helt nyligen uti dessa dar,
Som med bestörtning har fyllt en värld,
Och mycket tårar i hem och härd.*

*Den stolte ångar'n Titanic for,
Ut på Atlanten så skön och stor.
Han var den största, som vattnet bar,
Miljoner tretti den kostat har.*

*Som emigrantbåt han slog rekord,
Tog tjugutre knop, så har vi spord,
Och hans besättning det må ni tro:
Var niohundra och nittio.*

*Af emigranter så rymde han
Tre hela tusen femhundra man.
Och fin och proper han också var,
En riktig lyxbåt han sjön befar.*

*När han på färden ur hamnen gick,
Från Southhampton, man skåda fick,
Hur som i hamnen med största hast,
De andra båtars förtöjning brast.*

*Af passagerare hade han
Blott fjorton hundra, var nog min sann;
De voro komna från alla land,
Och rika, fattiga däribland.*

*Nu gick han ut på sin första färd,
Till staden Newyork i västerns värld;
Men jungfruresan den sista var,
Han under vägen till botten far.*

Ty när han kommit till hälften fram,
Och något mer, man då ondt förnam.
Ett budskap ljöd öfver böljor blå,
Och hemskt det var och det lydde så:

"Titanic stött mot ett isberg, stort,
Till att oss hjälpa, kom, skynda fort".
En annan båt var Carpathia,
Som svarar: »Strax vi skall skynda sta»

Ifrån Carpathia ryktet gick,
Till hela Newyork om Titanic.
Och öfver världen snart ryktet for,
Om den olycka, ohyggligt stor.

Det var en tur att Carpathia
I natten fick telegrammerna,
Ty annars alla väl fått sin graf
Uti Aprilnatt, de gått i kvaf.

Carpathia höjde ångan opp,
Och vattnet fräste till masters topp.
Och telegrafisten han tog och gaf
Ut telegram öfver alla haf.

Till slut han tröttad på detta var,
Ty på tre dygn han ej sofvit har,
Och flera budskap nu icke kom,
Som gyckel ryktet nu fick sin dom.

Och spänning rådde nu överallt,
Man blott kan gissa, i skev gestallt.
Men verkligheten? Det dröjde om,
Tills sanningen fram till världen kom.

Kaptenen Smitt uppå denna båt,
Han för befäl uti all dess ståt,
Han gammal var, men en man af stål
Som skulle pröfva, hvad båten tål.

På färden hade han isberg sett,
Och en del stora, som lyste vitt,
Och varnad var han med telegram,
Att isberg låg, där som han drog fram.

Och Vita Stjärnlinjens direktör
Var med på båten, sa: "bara kör!"
I båtens väg dock ett isberg låg,
Som gjorde slut på dess djärfva tåg.

De med full fart körde detta mot,
I båtens skrof märks ett stilla knot
I kölen höres ett sakta brak,
Och styrbords bog giver till ett knak.

Och in kom vatten, och in kom is,
Och de där voro blev dödens spis.
Men uppå däckets togs saken lugnt,
Fast Titanic sänkte fören tungt.

Kaptenen märkte dock farans vidd,
Och sade man måste stå beredd;
Till slut han ropar: "Hvar man på däck!"
Men ingen trodde på sådan skräck.

Man litade uppå båtens skott,
Och stäldäck sju, det lät ganska gott.
"Till båtarne!" dock snart maning hörs,
Och barn och fruntimmer däri förs.

En allmän rusning snart förestod
Ät räddning vinna. På däck flöt blod,
En officer sköt 12 männer då,
Som sökte envist sin räddning nå.

En emigrant sköt så honom ned,
Och hemsk var taflan, och sakta gled
Nu fören ned så Titanic stod
På ända upp i den salta flod.

Orkestern spelade sorgsna ljud,
Psalmen: "Närmare till dig, vår Gud"
Kaptenen räddar från drunkningsnöd
Ett barn och sjunker till botten död.

Ångpannorna uti båten sprang,
Och dånet ut öfver vattnet klang,
Ett fasans anskri i natten ljöd,
Då sextonhundra fick där sin död.

*I vattnet plaskades överallt,
Och kall var luften och vattnet kallt.
En tystnad rådde dock om en stund,
När som de sjunkit i dödens blund.*

*I räddningsbåtarne liv dock är,
Och mången där mistat maken kär.
En sakta kvidan här blott man hör,
Och denna sorg, som all hjärtan rör.*

*I fyra timmar de rodde om,
Tills att Carpathia ändtligt kom.
I rep de hissades upp på däck,
Och barnen hissades upp i säck.*

*Halvdöda voro de flesta då,
På däckets fyra fick döden nå.
Den man som skuld till olyckan bar.
Det direktören helt säkert var.*

*Och färden styrdes till Newyorks hamn,
Som tog emot med en sorgesamn,
Ty hela staden i sorgdräkt står,
Och alla flaggor på hav stång går.*

*Den Vita Stjärnlinjen ännu har,
Tjugutre båtar, som sjön befar.
Man bör sig akta att med dem gå,
Ty de rekord vilja alltid slå.*

Författad 22 April 1912 av M. H. C.